Science Blog

Roheline müts: lugu lihavõtted päev

link: http://www.public.coe.edu/~theller/soj/unc/green.htm

Translated in Blog: https://www.expertoautorecambios.es/science/?p=1530

Sarah Orne Jewett

To begin with, Miss Sarah McFarland ei mõelnud ka kapoti ta oli kulunud kogu talve. See oli esitluse kapoti mõni tädi, kes elas Bostonis, ja oli seega õigus, et nõuetekohane austamine; aga kui tädi, kes esitasid talle sügisel enne, mitte ilma jumalagajätt pangs ja tunne suurepärane, suuremeelsus, oli näinud mitu korda praegune omanik oli vihaselt rebis maha suled ja liigutada neid küljelt küljele, ja lokkis neile serva käärid, kuni nad vaatasid õhem ja õhem ja rohkem ja rohkem spiritless, ta oleks kindlasti ohkas üle alahinnatud kingitus. Seal on palju eeliseid umbes jaanalind liikumised, kuid nüüd ja siis mõned tahtliku säilmed need energiline linnud keelduda curl või kõver, või otsida midagi, kuid korter või asjatu.

Nii et kogu talve pikk Miss Sarah McFarland, vanuses kaheksateist, ei olnud kunagi läinud kirikus ühel pühapäeval ilma kahetse on tema enda välimus ja roheline samet müts oli sai palju vihane pilk ja pettish raputada. Sarah oli alati rohkem või vähem teadlikud on horrid vaatemängu tastelessness ülejäänud kogudus. Ta mõnikord oli nii innukas mõttes need kulunud suled, mis võitis tema ilus pea, mida nad tundsid, kui nad olid varred, mis tuli läbi nagu teravad nõelad.

See oli tõesti nii hirmus vana mütsi tüdruk kanda; vaene Sarah hakkas tunduma, nagu oleks see kuidagi tehtud, tema ilme rohkem ja rohkem nagu tädi, kes oli andnud selle, ja kes oli kõike muud kui ilu. Asjaolu, et ta kuulub maja hea, Boston ja võiks teha paljusid asju, mida tema nimekaim ei tee talle kõik kiiresti, kas. Ta ei olnud tõenäoline, et teha asju, mida inimene tahtis teha.

Kuid Sarah ‘ s isa oli väga vähe raha, ja seal olid neli tüdrukud nooremad kui ta on. Nii ta forbore, kui ta kõndis kirikus, et anda tarbetuid pilgud juures varjud nende laialivalguv väike korter suled lumel.

—

Seal olid peaaegu mingeid võimalusi, kuidas tüdruk, et teenida raha Walsingham. See oli suur valla seas põhja-mäed, hajutatud majad ja ainult üks rühm, mida võib, mida tahes venitada kujutlusvõime võiks nimetada küla. See koosnes kirik, Hr Bendi on pood, kus post-kontor oli, ja sepp, pood, mis oli pood suure tuntuse. John Tanner, sepikoda, oli peaaegu mees on geenius; et kogu regiooni riikide sõltus teda. Ta oli võtnud ettevõtte kell kuusteist, kui tema isa suri, ja nüüd kakskümmend neli või viis ta oli üks tuntumaid mehi suure naabruses.
Igaüks ütles, et tema instinktiivne teadmised masinate ja tema võim käitlemise metallist, peaks ta on koolitatud mehaanik. Ta oli mingi kunstiline kingitus, kuid seal oli vähe võimalust, et kasutada selle välja nüüd ja siis ilus paar sepistatud hinged a laudas, ukse, või tõesti ilus sulg, mille ta kord veenvalt ja väänatud välja hoidke laterna, mis peaks valgust koosoleku-maja sammud kolmapäeva õhtul koosolek.

John Tanner ja tema ema elas mugav lugu-ja-poole maja kõrval on kauplus ja vastas kirik. Ta oli abivalmis, ema hing täis suuremeelsust. Nad olid väga well-to-do, ja iga pühapäeva keskpäeval oli ta kindel, et on mõned sõbrad õhtusöögile vahel hommikul ja pärastlõunal teenuseid. Sarah McFarland ema, raske-töötas, õrn naine, oli sageli kutsutakse, kuid Sarah ise ja nooremad tüdrukud hoolitses ise, olles nii noor ja aktiivne. Nad elasid ainult miil ja pool kirikust, mis ei olnud nii kaugele, pärast kõik.

Vahemaad olid suured, vahel maja ja maja Walsingham, ja peaaegu iga põllumajandustootja olnud palju rohkem maad, kui ta oleks hallata – peaaegu kõik puidust-maa oli eemaldatud ja lahkus riigist igav. Sarah ‘ isa oli üks neist vaesed põllumehed, ja see oli raske kõigile, et selle asemel, et kasvav pere karmid poisid, et aidata tal tööd maa, ta oli ainult tema viis tüdrukud; ja see oli tihti öelnud, et Sarah, vanim, oleks olnud nii palju aidata, kui ta oli poiss.

See tundus kõigile, et Sarah oli üha ilusamaks iga päev, ja kevade poole, hoolimata tema nooruslik kurbust, ja isegi varjus mortification, mis osales pühapäeval kirikus käivad, tema särav ilu äratanud palju avalikkuse tähelepanu. Vanasti kõik läks kirikusse regulaarselt, nii hommikul ja pärastlõunal, ja stayers kodus olid hoolikalt moodustasid; kuid nendel päevadel võid valida, kas hommikul ja pärastlõunal, ja seal oli üldine pettumus vanemate hulgas inimesi, kui Sarah McFarland ei tulnud vahekäiku. Ilu on ilu, kui ta seda on, ja paistab kõige heledam igav koht nagu Walsingham, kui üks on nii vähe, iga maja rõõmustab silma.

Aga kui Sarah, vanamoodne velvet kapott, arvasin, et tema põlatud pea-käik ja punastas sest häbi ja kurbus, see oli hetk, kui ta vaatas ilusaim, ja tegi põnevus, rõõm riigi kirik. Ta oli hea laps, ja paljud nüri ilmega vana talunik, unine koos raske nädala töö, sain rohkem rõõmu vaadates tema kui kogu nädala peale. Nagu noored mehed, oli väga vähe, et jagada seda rõõmu. Nad läksid ära nii kiiresti, kui nad võiksid, lihtsalt kuna tüdrukud tegid, et saada midagi teha suuremates linnades. Sarah ise pidi Boston elama oma tädi niipea, kui tema kõrval õde võiks võtta oma koht kodus. Nad olid piima talu, ja seal oli väga palju teha. Ethel oli hea õpetlane, ja see oli tema viimane aasta koolis. Sarah ei hooli palju väljavaade on tema tädi, aga lugeja ei ole üllatunud, kuuldes, et ta oli seisukohad õppimise milliner on kaubandus.

Kevadel tundus, et tulemas varakult, et aasta; sap algas hea hooaeg vaher-puud ja lumi oli läheb maha pidevalt. Lihavõtted ei olnud väga varakult, ega väga hilja, ja talv oli väljumist ebatavaline leebus. Nädala ajaleht rääkis väga varakult kevadel tõepoolest, kaugemal lõuna-Massachusettsi ja Connecticuti, ja ütles imeline jutud esimene bluebirds ja hämmastav lennu metshaned.

Kuid Walsingham seal oli palju lund, metsas ja mööda aiad. Uuendamise elu mööda põlde, bloom värvi talvises tihnikud, punetus pajud ja pruun pungad andis mõned vanad rõõm ja mõttes springlike hopefulness. Pärast päeva või kaks sooja vihma ja kiire lahkumine nii külm ja lumi, brooks hakkas kulgema, ja lapsed hakkasid mängima nende kõrval, ja kõik vagun-rattad Walsingham tundus olevat püüdes näha, mis peavad kandma kõige muda oma kodarad.

See oli esimene nädal aprillis. Lihavõtted langes kaheksandat; ja vaatamata mudaste teede ilm oli nii ilus, et igaüks, vana ja noor, hakkas ettevõtmine välja maksma külastusi või teha tegemised. Sadas vihma nii kõvasti, et kogu päeva pühapäeval, et seal oli väga

vähe inimesi kiriku, vaid kiire ja tõhus vahend telegraafi, mis valitsevad riiki linnaosade, see oli vaevalt esmaspäeva keskpäeval enne kõige kaugemates talu vald kuulnud uudis, et minister pidi olema Lihavõtted teenus ja pühapäev-kooli jutlus.

Paljud noored olid kutsutud kirikla, teisipäev ja reede ja laupäeva ööd harjutada, ja juba minister saatis Sarah McFarland pikk tükk luule, et ta võib-olla on aeg õppida seda. Ta oli vaieldamatult parim kõneleja noorte ja oli sageli arvasin, et nii koolis kui ka pühapäeval-kooli rõõmu kõigile. Ta oli selge, ilus hääl, ja ta andis read kordas ta hea tegeleda füüsiliste dramaatilist annet. Sa kunagi mõelnud, kui hästi ta rääkis, kuid ainult juhul, kui ilus või huvitav luule oli, mis on parim kiitust üks ei saa kunagi anda.

Sõnumitooja, kes tõi raamat oli Proua Martin, elav, jutukas inimene, kes elas lähedal pastoraat.

“Tundub, nagu siis, kui me olime paremale serva o” suvi see soe päev,” ütles ta, unfastening tema raske töö ja unbuttoning talvel jope all.

“Jah,” ütles Sarah McFarland ema, “aga sa ei õige ole, et kleit liiga õhuke sõites see niiske õhk, Proua Martin.”

“Ma pean mõtlesin, et kevade” tagasi külaline. “Ma kuulsin, et seal lähed’ be a number o ” uus kevad-bonnets ilmuvad välja Ülestõusmispüha. Mis’ Folsom sain päralt, ja nii tegi ta õde, Mis’Herne, kui nad olid Portland, ja nad ütlesid, et ” twas varem kui tavaliselt, et panna maha talvel asju, kuid nad ei teadnud, kuid nad võivad kanda ’em kui see jätkub meeldiv meeldib see. ‘Twould omamoodi märk päeval; ja ma olen kuulnud teised.”

Sarah McFarland on süda tundis nii raske kui plii. Talle polnud kordagi pähe tulnud, et tema vaatas-õnnelik päev muutus oli juba tulnud, kui ta võiks jänest ära, et ebameeldiv vana samet müts ja loodan, et iga koi ga Walsingham oleks saada hammustada seda enne ühe aasta jooksul. Aga tal oli midagi kanda oma koht.

Ta hoidis andes innukas pilgud on tema ema, kiire värv hoida tulevad ja lähevad põsed ajal Proua Martini külastada, ja ta kuulas ainult poole huvi plaanide kohta Ülestõusmispühade teenistus, mis, tundus, John Tanner, samuti ise, oli nõus osa võtma.

Kõik meie kangelanna on väited, uue kapoti olid tähelepanuta tema isa, kes ütles, et ta oli kõvasti raha, ja ta peab ootama, mida ta tahtis, kuni esimene Mai. Ta ei olnud kitsi mees, aga Sarah oli piisavalt vana, et teada, et ta oli kõvasti sageli.

Ta andis kiire sob pettumust, enne kui ta mõtles ja ütles: “Oo isa, ma ei tease teil, aga mul rääkida pühapäev, ja seista õigus kuni ees enne kõik, et kohutav vana kapott, Tädi Sarah’ s. See ei tundu nii, isa!”

John McFarland pöördus just nagu ta oli kiirustades läbi ukse ja vaatas teda sõbralikult.

“Ma arvan, et mu väike tüdruk näeb päris midagi,” ütles ta.

Siis nii oli väga häbelik, ja ta kiirustas minema veel kiiremini, komistuskivi alla sammu pärast seda, kui ta rääkis.

Sarah tunda ainult pool-vaikne siis, aga see oli midagi, mida ta pidi pea meeles, koos õnne kogu tema elu pikk – tema isa rääkides nii.

Päeva lendas poolt kuni laupäevani, kevade ja ilm pidas oma helge kavatsus; mõnikord pehme udu kattis riik ja peitis kauge mäed, ja siis kevadel päike tuli jälle välja.

Sarah oli õppinud oma pika Lihavõtted luuletus ja neil oli viimane peaproov õhtul. Johannes Tanner oli ilus tenor häält ja oli laulame soolo. Inimesed rääkisid midagi, kuid Lihavõtted teenust.

—

On juba öeldud, et Sarah McFarland oli neli nooremat õde. Kahe vanem neist olid pidevalt, kooli-läheb tüdrukud kaksteist ja neliteist; ja siis seal oli veel paar palju noorem, kellest suurem, Esther nime, oli ulakas isik. Ta oli nüüd aastaseks saamist seitse aastat, ja seal oli peaaegu iga päev, et ta ei vii mitte vähe Eunice, kerge ja pelglik laps viis sisse mingi oht ja pahandust. Nad olid liiga noored, et kõik jalutuskäigu kaugusel kool, kuid Proua McFarland ütles, et Esther tuleb minna vanem õde, kui suvel perspektiivis hakkas.
Üks Esther on viimase kõrvalekaldeid oli ehitada tammid on naaber oja, mis oli nüüd suur veeuputus. Nüüd, kui ta oli hoida siseruumides, sest Eunice sai selline külm, et see peaaegu ähvardas arvelt arst, ta oli hakanud mängida gaily, et ta oli üles kasvanud, ja seljas rongid.

Mrs. McFarland leida oma parim kleit parading ja tänna pikemas puit-kuur. Esther on pea oli kõrgel õhus, ja kui ta pöördus vaata regal välimus rongi taga, mis oli juba kaunistatud erisoodustuse vähe mänd kiibid, ta trod ohtlikult ees laius peaaegu igal sammul. Mrs. McFarland päästetud kleit ja rääkis järsult Esther, kes ei saanud päris hästi aru sellise mõttetu erutus, või miks ta peab olema nimega little piin.

“Ma saan midagi o” Sarah,” ütles ta. “Sarah on päris meeldiv, ja ma mängin läbi-o’-uksed taas pärastlõunal. Eunice on saanud jääda.” Hiljem see halb väike tüdruk lahkus poole tema lemmik play-koht, karjamaa, riietatud suvine kleit tema õde Sarah on, mis ta oli, ebatavaline tähelepanelikkus, kinnitatud arvesse üles kohmakas festoons. Samuti on ta kandis roheline samet müts; määrata väga palju on ühel pool ja kulunud suled flapped nõrgalt, nagu ta jooksis.

Kapotikaas lurched kohta, ja kui see ei olnud au olla riides nagu kasvanud leedi Esther ei saanud kannab see tema peas nii kaua.

Praegu on avastanud oja olema kuulsusrikas riik, pulgad välja tõrjuma ja scamper pärast alla tormasid oja, ta oli kohustatud eemaldama raske samet müts, mis bobbed üle tema silmad juures ebamugav hetki ja rippus ta põlastavalt et lepa oks ja läks teda õnnelikuks teed.

Kell on supper-ajal ta tundus näljane ja õnnelik. Ta bethought ise varastada magamistuppa unobserved ja riputada Õde Sarah on suvine kleit tema koht. See oli pritsimisel ja porine, ja rebenenud, kus ta oli kinnitatud it up.

“Ma arvan, et see näeb välja nagu dušš,” ütles Hr McFarland, nagu nad istusid, et supper, et laupäeva õhtul.

Ta ei vihma, terve öö, otsides vihm, mis pattered pidevalt vastu windows pärast seda, kui see kord algas, ja sadas pool järgmisel päeval, et kõik on nördimust, kuid pühapäeva keskpäeva see kustutatud välja särav ja meeldiv.

Sarah McFarland oli püüdnud unustada bonnets, kuid see oli võimatu. Samal ajal sadas ta oli osaliselt lohutada, kuid kui aprillil hakkas naeratus ta hakkas end kurb jälle. Tema isa oli hakanud hobune, ja kõik pered olid valmis minema, isegi kahvatu vähe Eunice, kelle külm oli parem.
Äkki Sarah tuli välja arvesse köök öelda tema ema, et velvet kapott võiks leida kusagilt.

Seal oli ootamatu nördimust; nad olid juba kardan, on hilja, ja kõigile üllatuseks Esther hakkas nutma.

“Ma mängisin qq, ja ma riides mind üles,” ma kandsin oma vana mütsi alla oja, ja ta sai minu silmis, nii et ma taked see maha, “see on seal nüüd bush, it’ ll olema kõik sadanud!” Esther nutsid valjusti ja tõstsin oma häält tema tavaliselt ei mõjuta contrition sellistel hetkedel.

“Te kohutav väike tüdruk!” ütles Sarah. “Miks, ma pean koju jääma, ja kes teile rääkida minu tööd?” Esther oli kohkunud üks kord oma elus.

“Sul minna, Sarah,” ütles ema. “Kus on päris parim kapuuts o’ Martha ‘ s, et tema tädi saatis teda ?”

“Võta mu müts,” lausus Martha, “ja ma kannan kapuutsi.” Aga Martha oli tükk rääkida, liiga.

See oli kohutav avarii. Nende isa oli helistab. Martha kiiruga toonud valge kapuuts, millel oma merepiiri ja sädelev helmed; see oli saadetud ainult nädal või kaks enne oma sünnipäeva. Tädi Sarah oli alati omapärane kohta ta esitab.

Hetkeks tundus see rohkem kui tüdruku süda võiks kanda. Siis Sarah arvasin, et see oli liiga halb, et teha keegi teine õnnetu. Ta oli suur hellus väike Esther, kes vaatas teda nii katki-meeleolukas; laps ei olnud mõeldud, et teeme midagi valesti.

“Jah, ma kannan kapuutsi; see on reaalne, kerge ja ilus,” ütles ta, vapralt, ja nad kõik olid nii õnnelikud, et kurb hetk lõppu.

Keegi mõtles natuke muuta Esther kodus; nad kõik rahvarohke sisse suur kahe-iste-wagon, kuid halva Sarah tundsin nutt kõik viis kirik.

See oli tõesti kohutav katsumus, et minna üles vahekäiku esinejate istmed, mis silmitsi publik, seljas valge talv kapuuts. Just nii nagu nad läksid kirikusse, kus juba vaatasin inimesi täis, Proua Martin, kes näis olevat chief marshal, jooksis samm või kaks kuni vahekäiguga ja püütud õed.

“Nad on kõik kavatse võtta oma mütsid maha, kõik need, mis on määratud platvormil,” ütles ta valju sosin. “Siin, tüdrukud, andke mulle sinu oma ja ma tagatisraha ’em, et laulab’ istekohti, kus nad olema ohutu.”

Kui McFarland õed vaatasid üksteisele rõõmu. Sarah on sujuv ja noor juht oli kunagi nii ilus vaadata; tema põsed olid nagu kaks roosid, ja õnne, kui ta paistis läbi tema silmade. Ta rääkis oma tööd ilusti, ja John Tanner laulis nagu ta oli kunagi laulnud varem. Tegelikult on kõik tegid oma osi hästi. See oli suurepärane Lihavõtted päev Walsingham. Nagu minister, ta rääkis üsna imeline, kuidas umbes Lihavõtted ise ja alustab uut elu, looduse ja südames. Põllumajandustootjate mõista teda, iga sõna; nad olid kunagi arvasin, et nii palju enne istutamine ja kasvatamine, tera nisu ja kõik see tähendas. Hr West oli väga haruldane, justkui minister.

Isegi väike Esther, värsked häbi, vaid panna naughtiness tema selja taga ja püüan olla parem tüdruk. Kuid ta ei saanud päris hästi aru, Lihavõtted, esmaspäeva hommikul, miks Sarah järgnes talle, kui ta läheb salaja, et brookside taastada mütsi. Ja Sarah tundus nii õnnelik ja heasüdamlik ja üldse ei solvunud; ja kui ta nägi roheline samet müts üsna hävitanud, ja ta hakkas südamest naerma.

“Ma tahaksin, et sõita see maha alla oja,” ütles Sarah, niipea, kui ta võiks rääkida. “Aga võib-olla vana velvet on hea midagi.”

“Ei saa sa kunagi kandma uuesti?” küsis Esther, silmad pärani.

“Ei, ma loodan, et ma ei saa,” ütles Sarah, ausalt öeldes, vaatas alla tema väike õde. Ta tundus väga õnnelik, tõepoolest. “John Tanner ütles eile õhtul, kui me olime jalgsi koju, et keegi mõtlemisega umbes Lihavõtted bonnets, igatahes. See ei ole loota vähemalt natuke, mida mõned inimesed olnud – see on just see, mida ta ütles, Essie.”

Kuid Esther ei saanud aru, mõni parem, ja ta plodded kodus tema kõrval õde, ikka vist natuke süüdi. Isegi oma ema, kes oli tavaliselt nii ettevaatlik kõike, hakkas naerma, kui ta nägi varemed mütsi. “Ma arvan, et see oli olnud tema päev, kallis,” ütles ta. Ja Esther tundsin siis, kui halvim olid üle.

“Kas oskate öelda, Johannes, kuidas sa tulid kanda, kapuuts et kohtumine on?” küsib Proua McFarland ja Sarah ütles: “Jah, ma tegin, ema.” Ja Esther märganud, et tema vanem õde põsed kasvas väga ere, ja ei saa aidata, ei tea, miks.

Illustratsioonid “Roheline Mütsike”

Illustratsioonid on Clifford Carleton (1867-1946). Sündinud Brooklyn, ta on parim mäletatakse illustreerib “Oma Pulmas Teekond” W. D. Howells ja *Pembroke* Mary Wilkins Freeman. (Allikas: *Mantlit Fielding ‘ s Dictionary of American Maalikunstnikud, Skulptorid, ja Graveerijad*.)

Esimene lehekülg *Noorte Kaaslane*

THE YOUTH'S COMPANION

THE GREEN BONNET A STORY OF EASTER DAY

“Kõik . . . väited, et uue kapoti olid tähelepanuta tema isa.”

“See üks kord! Just nii igavesti koos selle õnnetu talu-koo!”

Märkused

“Roheline müts” avaldati *Noorte Kaaslane* (75:169-70) aprillis 1901and oli kordustrükk Richard Cary *Saamata Lood Sarah Orne Jewett*. See tekst on alates *Noorte Kaaslane*. Lihavõtted on Kristlik tähistamine Kristuse ülestõusmine pärast tema surma suur reede. *Portland* : oluline Lõuna-Maine rannikuäärne linn.
Toimetatud ja kommenteeritud Terry Heller, Coe College